

نامه عبیدالله بن زیاد به عمر بن سعد مبنی بر سختگیری بر امام حسین(ع)

نامه عبیدالله بن زیاد به عمر بن سعد مبنی بر سختگیری بر امام حسین(ع) در سال 61 هجری قمری

نامه عبیدالله بن زیاد به عمر بن سعد مبنی بر سختگیری بر امام حسین(ع) در سال 61 هجری قمری پس از آن که عمر بن سعد وارد کربلا گردید، پیکی به نزد امام حسین(ع) فرستاد و از آن حضرت پرسش کرد، که به چه منظوری به این دیار روی آورده است و امام حسین(ع) در پاسخش فرمود: آمدن من به این سرزمین به خاطر دعوت همشهری های شما بوده است، که با ارسال هزاران نامه، مرا به سوی خود خواندند. هم اینک اگر از ادامه حرکت من ناخرسندید، من اصراری بر آن ندارم و حاضرم برگردم.

عمر بن سعد، پس از دریافت پاسخ امام حسین(ع)، دلگرم و به ایجاد صلح و سازش امیدوار گردید. از آن پس میان امام حسین(ع) و عمر بن سعد، پیام های دیگری نیز مبادله و موجب فروکش کردن حساسیت های ابتدایی و کاستن خصومت طرفین شد.

اما عبیدالله بن زیاد، عامل یزید بن معاویه در کوفه، که بر جریان کربلا و نحوه رفتار عمر بن سعد با امام حسین(ع) اشراف و نظارت داشت، حاضر به مصالحه و پایان ماجرا بدون خون ریزی نبود و تلاش می کرد که این امر را سخت تر و حادثه تر نماید. بدین جهت، در هفتم محرم نامه ای برای عمر بن سعد نوشت و به وی دستور داد که بر امام حسین(ع) سخت گیرد و میان وی و آب فرات حایل گردد و نگذارد که آن حضرت و یارانش از رود فرات استفاده کنند، تا در فشار قرار گرفته و تسلیم گردند. عمر بن سعد که به خاطر دلبستگی به حکومت "ری"، حاضر به انجام هر کاری شده بود، فرمان عبیدالله را بی درنگ به اجرا در آورد و عمرو بن حجاج زبیدی را با پانصد سواره نظام، موکل آب فرات نمود، تا از دسترسی یاران امام حسین(ع)، به شریعه فرات جلوگیری نماید.

سپاهیان عمر بن سعد از روز هفتم محرم، با شدت تمام از آب فرات مراقبت کرده و مانع دستیابی یاران امام حسین(ع) به آن شدند. ولیکن علی رغم سخت گیری و تلاش بی گیر آنان، یاران امام حسین(ع) تا شب عاشورا از تاریکی شب استفاده کرده و خود را به رود فرات رسانیده و آب خیمه ها را تامین می کردند. حضرت عباس بن علی(ع)، که در دلیری، غیرت و وفاداری، ضرب المثل دوستان و دشمنان بود، در آب رسانی خیمه ها پیش گام و بسیار کوشا بود.